

ПРЕРАМКИРАНЕ И ТВОРЧЕСТВО

БИТИЕ И ДИШАНЕ

След като прекарах почти всяка будна минута с Анхел в продължение на осем поредни дни, знаех, че трябва да ѝ кажа само едно нещо. И така късно през нощта, точно преди да заспи, ѝ го прошепнах в ухото. Тя се усмихна – онази усмивка, която ме кара да се усмихвам в отговор – и каза: „Когато съм на седемдесет и пет и си помисля за живота си и какво е било да си млад, надявам се, че мога да си спомня точно този момент.“

Няколко секунди по-късно тя затвори очи и заспа. Стаята беше спокойна - почти в тишина. Всичко, което чувах, беше тихото мъркане на нейното дишане. Останах буден, мислейки за времето, което бяхме прекарвали заедно, и всички избори в живота ни, които направиха този момент възможен. И в един момент осъзнах, че няма значение какво сме направили или къде сме отишли. Нито пък бъдещето имаше някакво значение. Всичко, което имаше значение, беше спокойствието на момента. Просто да съм с нея и да дишам с нея.

НЕВОЛЯТА

Един дървар имал двама сина. Всеки път, когато отивал в гората, взимал един от тях за помощник. Веднъж дърварят подготвил всичко за работа, но казал на синовете си, че този път трябва да отидат сами, той щял да остане вкъщи да си почива.

Момчетата се зарадвали да поемат товара на баща си и тръгнали. Но когато излезли, по-големият се сетил да попита кой ще поправи количката, ако се счупи, както винаги правел баща им. А бащата каза да не се тревожат. Ако това се случи, трябва да повикат Неволята, тя ще оправи количката.

Момчетата отишли в гората. Разпрегнали, пуснали воловете на паша и грабнали брадвите. Започнали да работят и бързо насякли много дърва, натоварили и дори претоварили колата. Впрегнали воловете и потеглили обратно.

По средата на пътя, спускайки се по едно нанадолнище, претоварената кола се засилила и тегличът се счупил. Сега какво? Как ще вземат колата с дървата? Тогава по-възрастният си спомнил заръката на баща си и започнал да крещи колкото може по-силно: „Невольо!

Невольо! Ела да ни оправеш колата!”, но никой не отговорил. Когато големият се уморил, малкият брат започнал да вика Неволята.

Но гората била глуха. Свечерявало се. Птиците се прибрали в гнездата си. На небето се появила бледа луна. Тогава по-малкият брат казал на по-големия, че тази Неволя очевидно няма да дойде, но те трябва да се погрижат да поправят счупената част.

Не било лесно, но те били гледали как баща им го прави. Изтичали, намерили сух дрян, отсякли го, издълбали го хубаво, направили нов теглич и го сложили на мястото на счупения.

Прибрали колата у дома.

Докато разтоварвали дървата, разказали на баща си какво се било случило. Как станала бедата, колко време викали Неволята, а тя не отвърщала, сякаш била потънала вдън земя. След това как се заели сами и направили нов теглич, по-здрав от стария.

Бащата се усмихнал и казал: „О, момчета, вие сте търсили Неволята, а тя е била заедно с вас. Самата Неволя ви е помогнала да поправите колата си. Помислете за това и ще разберете, че е така.“

ТЕГЛОТО НА СЪКЛОТО

Професор по психология се разхождал по сцената, докато преподавал принципи за управление на стреса в аудитория, пълна със студенти. Докато вдигал чаша с вода, всички очаквали да им бъде зададен типичният въпрос „чашата наполовина празна или наполовина пълна е“. Вместо това, с усмивка на лицето си, професорът попитал: „Колко е тежка тази чаша вода, която държа?“

Студентите крещали отговори, вариращи от осем унции до няколко паунда.

Професорът отговорил: „От моя гледна точка, абсолютното тегло на тази чаша няма значение. Всичко зависи от това колко дълго я държа. Ако я задържа за минута или две, е сравнително лека. Ако я държа един час без прекъсване, от теглото ѝ може леко да ме заболи ръката. Ако я държа цял ден, ръката ми вероятно ще се схване и ще се почувствам напълно изтръпнала и парализирана, което ще ме принуди да пусна чашата на пода. Във всеки случай теглото на чашата не се променя, но колкото по-дълго я държа, толкова по-тежка ми се струва.“

Докато студентите поклащали глави в съгласие, лекторът продължил: „Вашият стрес и тревоги в живота много приличат на тази чаша вода. Помислете за тях за кратко и нищо не се случва. Помислете за тях малко по-дълго и ще започне малко да ви боли. Мислете за тях през целия ден и ще се почувствате напълно безчувствени и парализирани – неспособни да правите нищо друго, докато не ги пуснете.“

СИЛНИЯТ ЛЪВ И МАЛКАТА МИШКА

Един ловец хванал в капан лъв в гората, вързал го с въже и изпратил другарите си в града да купят верига, за да вържат още по-здро̀во силното животно. Лъвът бил вързан за дъ̀б. Той ревял страшно, дърветата се извивали от гласа му, риел с крака и ровел всичко нао̀коло, но не можел да се освободи. Близко до корена на дъ̀ба имало дупка. А в дупката се била сгушила мишка, подплашена от силния рев. Когато на лъ̀ва му писнало да реве и да рови с краката си, мишката излязла да види откъ̀де идва силният шум. Тя се огледала и като не видяла нищо друго, попитала лъ̀ва какво става. Царят на животните замахнал с опашка и й казал да си тръ̀гва. Мишката се изплашила и се върнала в дупката си, но не издържала дълго и пак излязла, но лъвът и този път я прогонил. На третия път мишката излязла от дупката си и тихо казала на лъ̀ва: "Каж ми, приятелю, от какво имаш нужда? Може би мога да ти помогна." Лъвът изр̀мжал, но все пак обяснил, че ловците са го хванали и след това отишли да търси верига, за да го вържат още по-здро̀во и да го развеждат из градовете за забавление на хората, които ще казват, че царят на животните е станал за смях. Накрая лъвът казал на мишката, че няма начин тя, толкова малка и слаба, да му помогне. А на мишката й се приискало да й беше казал по-рано защо реве толкова ужасно и му казала, че тя бързо ще го спаси. Тогава се хвърлила на шията на лъ̀ва и, кръст, кръст, прехапа въжето. Лъвът, щом усетил, че е свободен, избягал и се зачудил: „Как е възможно това? Аз, такъв голям и силен лъв, цар на всички животни, плашило за мало и голямо, какво доживях да се случи с мен! И сега съм длъ̀жник на една нищо и никаква мишка!"

ШУТЪТ И КРАЛЯТ

Имало едно време един крал, който си имал шут в своя кралски двор. Кралят толкова го харесвал, че шутът се радвал на пълна свобода на словото. Не щадял дори лордовете и

министрите. Започнал да се присмива дори на краля, но никой не можел да се осмели да се оплаче срещу него. Това направило шута дързък и горд. Не го било грижа за никого.

Един ден, докато кралят заседавал и бил зает със сериозни държавни дела, шутът се подиграл с него. Гробна тишина настъпила на залата. Кралят силно се обидил и осъдил шута на смърт. Шутът паднал на колене и помолил за милост, но кралят се ядосал и отхвърлил молбата му.

Най-накрая, когато шутът молел за милост отново и отново, кралят казал: „Трябва да умреш, но аз ти давам свободата да избереш вида смърт, който искаш.“

Умният шут веднага използвал остроумието си и се възползвал добре от отстъпката на краля, като казал „Ваше Величество! Избирам да умра от старост.“ Кралят бил впечатлен и простил на шута с предупреждение за в бъдеще.